

Anne Güvercin

— Serdar36 · 21 Mayıs 2014

Güzel bir yaz günüydü. Batur elinde sapan evlerinin yakınındaki ağaçlıkta kuş avına çıkmıştı. Gözleri radar gibi dikkatle çevreyi tarıyordu. Birden arkasında bir ses duydu: 'Vurma kuşları.' Döndü, baktı. Seslenen yabancı değildi. Mahalle arkadaşı Sarper'di:

“ Ne istersin şu küçük yaratıklardan bilmem ki? Ne zararı var onların sana? Bırak ötsünler, uçsunlar, kanat çırpınlar. “

Batur: “ Sarper yine mi sen? Bu kaçınıcı? İşime karışma demedim mi ben sana? Bak kuşları ürküttün, kaçıp gittiler. Kuş vurmamak yasak mı yani? “

Sarper: “ Yasak tabii. Şu sıralar kuş yavrularının büyüme zamanı.

Batur: “ Amma yaptın ha.. Yasakmış.. Yasaksa yasak. Kim bilecek benim kuş vurduğumu? Çevrede bir yığın kuş var. Bir kuş vursam kuş kıtlığına kıran girmez ya, kuş nesli tükenmez ya. Bana bak Sarper, sen iyi bir arkadaşsın, fakat şu kuş işine karışma “ dedi ve ses çıkarmamaya dikkat ederek usul usul ilerlemeye başladı. Yirmi metre kadar gittikten sonra bir ağacın altında durdu. Sapanını yukarıya doğru kaldırdı. İyice nişan aldıktan sonra sapanındaki taşı fırlattı. Taş hedefini bulmuştu. Kuş yere düşerken aynı anda havalanan bir başka kuşun kanat sesleri duyuldu. Batur az ötesinde yere düşen kuşu aldı. Kuş can çekişmekteydi. Hemen kuşun kafasını kopardı. Kendisine doğru yürümekte olan Sarper'e dönerek:

“ Nasıldım ama? Tek atışta hedef on ikiden. Tık kafa gitti. Tüylerini yoldum mu, küçük bir ateş yakarım. Cız bız. Sonra deyme keyfime “ dedi.

Arkadaşının sözlerine aldırmış etmemesine içeren Sarper:

“ Ne desem, ne söylesem boşuna. Başkalarının senden daha iyi düşünebileceğini hiçbir zaman kabul etmezsin zaten. Vurduğun bir yabancı güvercin yavrusu. Yirmi gram et ya çıkar, ya çıkmaz. Hem düşünmediğin bir şey var. Bu yere düşerken kanat sesleri duymuştuk. Herhalde anne güvercindi uçan. Yabancı güvercinler bildiğim kadarıyla kin tutarlar. Yavrusunu vurmamakla hiç iyi yapmadın “ dedikten sonra geriye dönerek hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Batur daha sonra ağaçlığın kenarında küçük bir ateş yaktı. Buraya gelirken yavru güvercinin tüylerini yolmuş ve iç organlarını temizlemişti. Kuşu pişirmeye başladı. Fakat arka tarafındaki ağaçlardan birinde üzgün ve yaşlı bir çift gözün kendisini izlediğinin farkında bile değildi.

Anne güvercin bir taraftan yavrusunu vuran çocuğu seyrederken, bir taraftan da düşünüyordu:

“ Aslında elinde bir çocuğun bize doğru yaklaştığını görmesek, duymasak bile hissederiz. Fakat biz kuşlar, ağaç dalları üzerinde otururken dalar gideriz. Geçmişini düşünürüz. Hatıralar gözlerimiz önünde canlanır. Doğrularımız, yanlışlarımız aklımıza gelir. Çoğu zaman da hayaller kurarız. Bunlar genellikle tadını damağımızda hissedeceğimiz hayallerdir. Yani gerçek olmasını istediğimiz. İşte bu gibi durumlarda bir sapanın veya bir tüfeğin bize doğru nişanlandığını görmemiz yahut yaklaşan birinin hışırtısını, ayak seslerini duymamız mümkün değildir.

Biricik yavruma uçmayı öğretiyordum. Yavrum çok yorulmuştu. Bir ağacın dalına konduk, dinleniyorduk. Etraftaki ağaçlar kuş doluydu ve sanırım çoğu da benim gibi hayallere dalmıştı. Küt diye bir ses duydum ve yavrumun feryadı ile kendime geldim. Baktım yavrum vurulmuş düşüyordu. Kanatlarımı çırptım ve uçtum. Havada geniş bir daire çizdikten sonra olayın olduğu yere döndüm. Çevrede kuş yoktu, hepsi kaçıp gitmişlerdi. Olayın nasıl olduğunu kuşlardan sorar, öğrenirim. Neyse bırakayım şimdi bunları düşünmeyi. Yavrumu vuran çocuk kalktı, gidiyor. Gözden kaybetmeden takip edeyim şunu. Evinin nerede olduğunu öğrenirim hiç olmazsa. “

Batur yolda gördüğü bir arkadaşıyla konuştuktan sonra oturdukları apartmanın kapısından içeriye girdi. Oturdukları daire 4. kattaydı. Anne güvercin karşı sokaktaki bir apartmanın çatısında saatlerce bekledi. Akşam olunca odaların, salonların ışıkları yanmaya başladı. Yavrusunu vuran çocuğun girdiği binanın oda ve salonlarını kontrol etmeye başladı. Örtülmeyen veya aralık bırakılan perdelerin arkasından içeri bakıyordu. 4. kattaki balkonun korkuluk demirlerinin üzerine kondu. Şöyle bir etrafına bakındı, bir tehlike var mı diye. Sonra ağır ağır başını pencere tarafına doğru çevirdi. Perdesi kapatılmamış pencereden içerisi rahatlıkla görünüyordu. Ve onu gördü. Tam karşıda oturmuş, yanındaki birkaç kişiye bir şeyler anlatıyordu. El-kol hareketleri yapıyor, kahkahalarla gülüyor, etrafındakileri güldürüyordu. Onun son derece neşeli hali içini sızlattı. Bu sahneyi daha fazla görmeye dayanamadı, kanatlarını çırptı ve simsiyah gökyüzüne doğru uçup gitti. Daha sonraki günlerde Batur evlerinin yakınındaki ağaçlıkta sık sık kuş avına çıktı. Fakat hayret!..Her zaman pek çok kuşun bulunduğu bu ağaçlıkta bir tek kuşa rastlayamıyordu.

Batur, yine bir gün elinde sapanıyla buraya geldi. Çevreden çit çıkmıyordu, etrafta hiç kuş yoktu. Tam yavru güvercini vurduğu ağacın altına gelmişti ki, aniden kanat sesleri duydu. Şaşırmıştı. Üzerine doğru dalışa geçen kuşu son anda fark etti. Elleriyle yüzünü kapatması onu yaralanmaktan kurtardı. Kuş çığlıklar atarak hemen ikinci defa saldırıya geçti. Bu saldırı birincisinden çok daha şiddetli oldu. Kuşun kanat vuruşları birer tokat gibi yüzüne gelen Batur, sırtüstü yere yuvarlanırken eliyle kuşa sert bir darbe indirdi. Kuşun ilerdeki çalılıkların arasına düştüğünü gören Batur, arkasına bile bakmadan kaçıp gitti.

Batur o gece hiç uyuyamadı. Yatağında devamlı olarak bir o yana, bir bu yana döndü, durdu. Sabaha karşı şafak sökerken o kuşun kim olduğunu ve kendisine neden saldırdığını anlamıştı. O kuş, birkaç gün

önce vurduğu yavru güvercini annesiydi. Demek ki anne güvercin yavrusunu vurmanı unutmamış, devamlı olarak takip etmişti. Kuş vurmak için ağaçlığa gelirken orada bulunan kuşların kaçıp gitmesini sağlamıştı. Bu birkaç gündür ağaçlıkta hiç kuş görememesinin nedenini ortaya çıkarıyordu. Korkunç bir takip altındaydı. Eğer kuş vurmaya devam ederse anne güvercinin felaketine neden olacağını anladı. Zararın neresinden dönülürse kardı. Bir daha kuş avına çıkmazsam anne güvercin belki peşimi bırakır diye düşündü. Zaten sapanını anne güvercin ile boğuşurken düşürmüştü. Bundan sonra kuş vurmayaacağına söz verdi.

Anne güvercin ise, Batur ile yaptığı mücadeleden sonra yerde bulduğu sapanı gagasının arasına kıştırıp uçup gitmiş, uzaklara, çok uzaklara, kimsenin onu bulup bir daha kuş vurmasına imkân bulamayacağı kadar uzaklara giderek oralarda bulduğu bir çukura sapanı atmış ve üzerine toprak, yaprak ne bulduysa doldurarak gömmüştü. Anne güvercin daha sonraki günlerde ağaçlığın kenarında nöbet tutmaya devam etti. Birisi buraya gelmeye kalksa hemen ağaçlar üzerinde dinlenen, uyuklayan veya hayal kurmakta olan kuşları uyaracak ve bu ağaçlıkta kimsenin kuş vurmasına izin vermeyecekti.

Böylece aradan haftalar geçti. Sonbaharın gelmesiyle havalar soğumaya başladı. Bütün göçmen kuşlar gibi anne güvercin de grubuyla birlikte kışı geçirmek için sıcak ülkelere göç etti.

Ertesi yıl nisan ayında anne güvercin grubuyla birlikte tekrar bu ağaçlığa geldi. Günler çok sakin ve olaysız geçiyordu. Anne güvercin fırsattan istifade ederek üç tane yumurta yumurtladı. Bu yumurtaların üzerinde günlerce kuluçkaya yattı. Sonunda yumurtalar çatladı ve üç tane minimini yavru sahibi oldu. Yaz mevsimi boyunca yavrularını büyüttü, onlara uçmayı öğretti. Hayatta kendilerine yönelebilecek tehlikelere karşı daima uyanık durumda bulunmayı öğütledi. Batur verdiği sözü tuttu. Bir daha onu kuş vururken gören olmadı.

Aslında kuş neslinin bir iki türü dışında bilinçsizce avlanması doğal olarak yasak olmalıydı. Çocuklara, özellikle ilköğretim çağlarında, bu durum anlatılmalıydı. Onlar için önemini kavradıkları takdirde kuş avlama işine kendiliklerinden karşı çıkacaklardı. Kuşların da canı vardı. Onlar da can taşıyorlardı. Bir de kalpleri vardı, sevgi dolu, sevecen, başkaları için, kötülük düşünmeyen. Canları sıkılınca gökyüzüne yükselirler, özgürce uçarlar, yoruluncaya kadar kanat çırpıyorlardı. Kuşlar, zararlı böceklerin, sineklerin hızla çoğalmasını önleyerek doğadaki hassas dengenin bozulmasına engel olurlardı. İnsanlığa, insan yaşamına değer veren herkesten uymalarını istediğim bir kural var: Vurmayın kuşları.

Serdar Yıldırım